

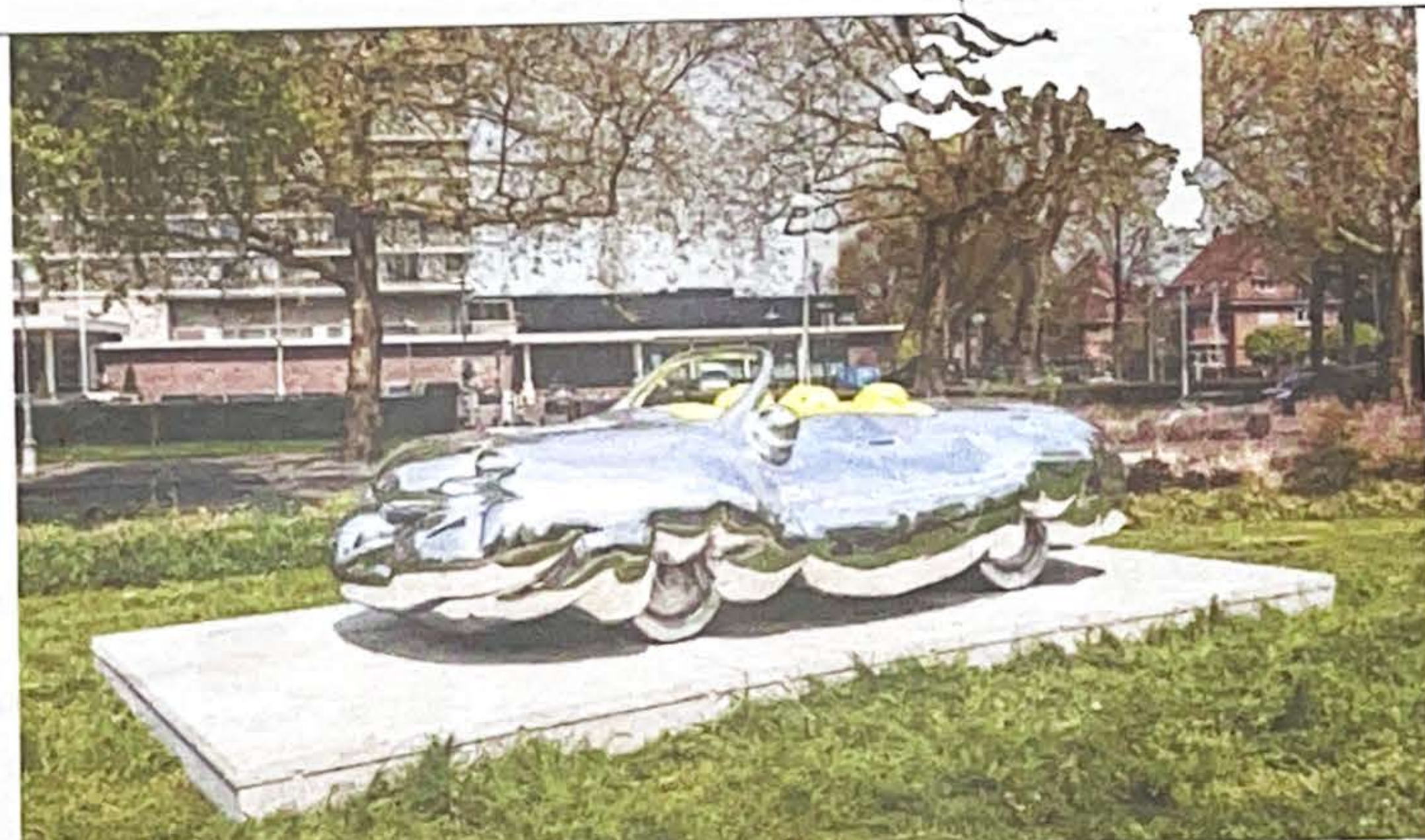
THEMA KUNSTROUTES

Beeldenroute

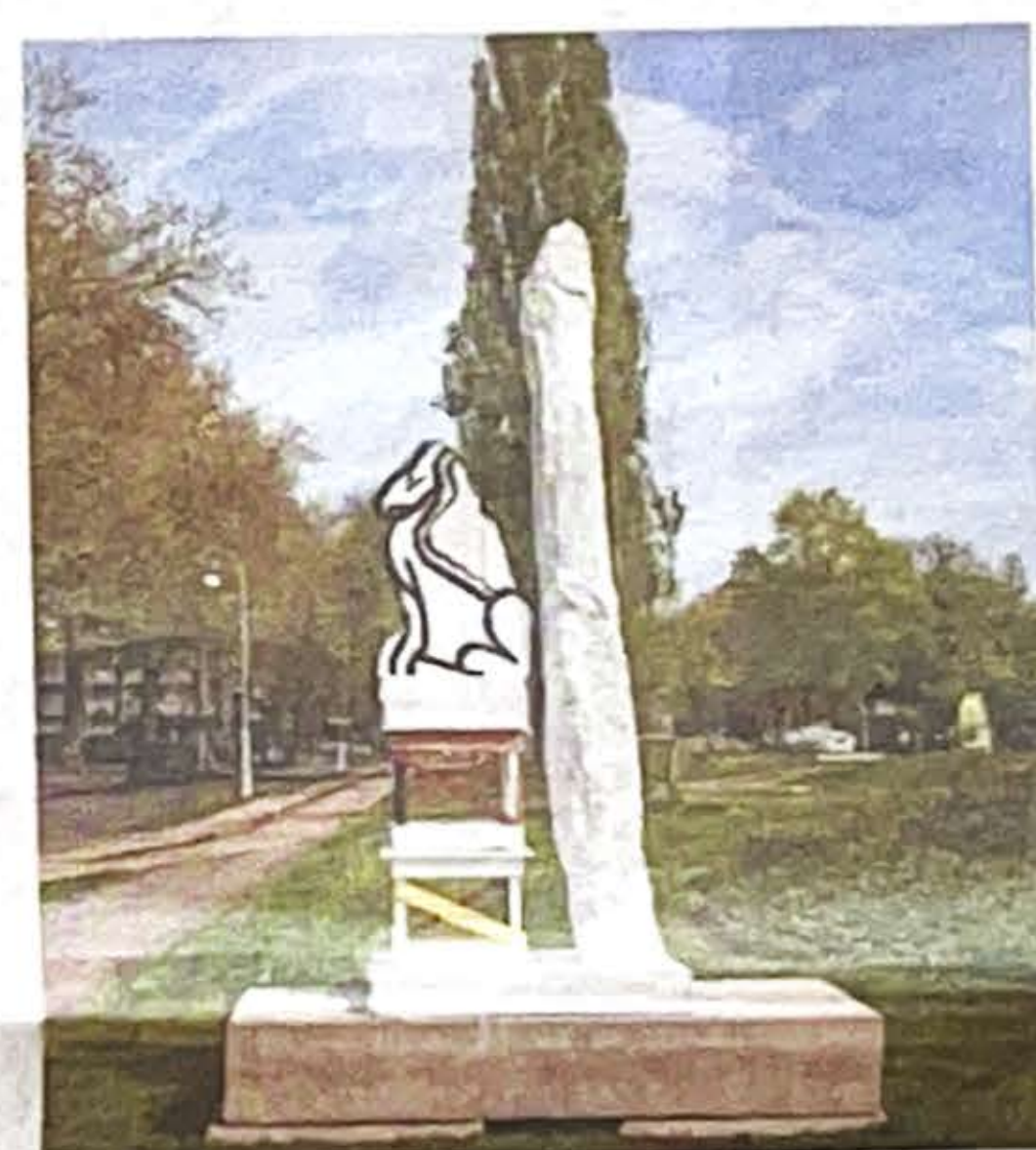
ArtZuid: Amsterdam Sculptuur Biënnale 2023 is t/m 24/9 in Amsterdam-Zuid. Info: artzuid.nl
●●●○○○

Jean Dubuffet: Tour aux récits

Erik Wurm: Fat convertible

Jasper Krabbé: JMB on Tour St.-Jacques

David Bade: Tirzo Martha

ArtZuid doet iets met popart, maar wat?

RECENSIE **ARTZUID** 'Neo-popart' en 'transfer' zijn de thema's van ArtZuid. Er staan een aantal pakkende beelden in Amsterdam-Zuid, maar een overkoepelend verhaal ontbreekt.

Door onze medewerker **Thomas van Huut**

Jean Dubuffet, David Hockney, Julian Schnabel, Savako, Panamarenko, Marcel Pinas - het is een indrukwekkende lijst kunstenaars van wie ArtZuid beelden naar Amsterdam-Zuid haalde, voor de achtste editie van de sculptuurbienale. Vijftig beelden staan er op het groene middenstuk van de Apollolaan en Minervalaan, op het kruispunt van die twee lanen zijn het er zelfs zo veel dat er een serieuze beeldentuin in de openbare ruimte is verzezen. Directeur Cintha van Heeswijk-Veeger wilde voor deze editie „iets met popart doen”, en vroeg kunstenaar Jasper Krabbé als curator. Krabbé stelde daarna voor om „iets met neo-popart” te doen en voegde daar het thema 'transfer' aan toe en legde ook nadruk op straatkunst en jongerencultuur.

Die veelheid aan ideeën en invalshoeken zijn gelijk het probleem van deze editie van ArtZuid: individueel staan er sterke beelden tussen, maar zoeken naar een overkoepelend verhaal is tasten in het duister. Felle kleuren en verwijzingen naar straat- en popcultuur zouden alles met elkaar moeten verbinden. Soms werkt dat, bijvoorbeeld bij twee kunstwerken die letterlijk als hangplek voor jongeren fungeren: de gouden bank *Je neemt jezelf mee* van Job Smeets en de achtvormige zitkuil van Gery De Smit *Zot worden aan zee* - op een zonnige maandagmiddag waren ze volop in gebruik. Maar daar tegenover staan evenzoveel beelden die schijnbaar helemaal niets met het thema popart of straatcultuur te maken hebben - die vallen waarschijnlijk onder de paraplueterm 'transfer'.

Zo zijn er bijvoorbeeld de prachtige, ingetogen zuilen van de jonge Belgische kunstenaar Liesbeth Henderickx (1991). Met *Kariatide* (2016) verwijst ze naar de

zuilen in het oude Griekenland in de vorm van een vrouw. Henderickx bevrijdt de vrouw door haar weg te laten: ze vangt haar door gestapelde stenen, maar behoudt het golvende 'lichaam'. Een spannende en krachtige transformatie - die volledig op zichzelf overtuigt.

'LOVE'

Het thema popart komt het sterkst naar voren in de werken van bekende namen als David Hockney (een beschilderde BMW, die voor de veiligheid in een glazen container wordt geëxposeerd), Erwin Wurm (*Fat Convertible*, een glimmend zilveren cabriolet met 'overgewicht' als kritiek op consumentisme) en Robert Indiana (de iconische 'LOVE'-letters). Krachtig en kleurrijk is ook *Daion*, de abstracte cartoonfiguur van de Japanse kunstenaar Savako.

Elk werk wordt in de audiotour en de catalogus toegelicht in wat opsommerige teksten, maar het overkoepelende verhaal is dun - en dat maakt dat de selectie willekeurig aanvoelt en zorgt voor ver-

warring: de vormtaal van Jean Dubuffet is bijvoorbeeld wel kleurrijk, en hij was gefascineerd door de spontaniteit en het alledaagse, maar zijn werk heeft niets met straatcultuur of (neo-)popart te maken. Je gaat je onbedoeld afvragen wat eigenlijk de insteek is: voor een tentoonstelling met klassiekers is er te veel jong talent, voor een tentoonstelling over nieuwe trends in de sculptuurkunst zijn er te veel iconische werken - en is de selectie te braaf.

Dat neemt niet weg dat er zeker enkele pakkende werken tussen zitten. Zo is er *Trashstone 531* van Wilhelm Mundt - een glanzende groene 'steen' die is gevuld met afval - opgesloten in een kooi ziet het waardeloze materiaal er kostbaar uit, en je verbeelding gaat aan de haal met wat er in het binnenste van die steen plaatsheeft. Kunstenaars David Bade en Tirzo Martha maakten van allerlei soorten gevonden materialen *Another blöki in the wall* (2023), een lekker rauwe, rommelig-geknutselde gele reus die over een muur van cementsteen heen probeert te stap-

pen. „Een steentje (*blöki*) bijdragen is het minste en het meeste wat we als kunstenaars kunnen doen”, zeggen ze in de catalogus.

Basquiat

De hoogte in, dat wil ook *JMB on Tour St.-Jacques*, het kunstwerk van Jasper Krabbé dat Jasper Krabbé selecteerde voor de expositie. Naast een wit geschilderde boomstam zit een houten leeuw op een stapel kratten, 'gevonden voorwerpen' uit de studio van Krabbé. De leeuw verwijst naar een toren in Parijs die Krabbé zag toen hij een expositie bezocht van de Amerikaanse graffiti-kunstenaar en neo-expressionist Jean-Michel Basquiat. De leeuw verwijst dus ook naar Basquiat, en naar 'iets onmogelijks', zoals voor een kunstenaar die zijn tijd vooruit is om begrepen te worden.

In een interview met *Kunststof* op Radiol dekte Krabbé zich in voor de kritiek die hij zou kunnen krijgen op zijn keuze voor een werk van zichzelf: „Ik ben geen curator, ik ben kunstenaar.” En in hetzelfde interview: „Ik heb niet iedere kunstenaar naar zijn beweegredenen gevraagd - ik reageer gewoon puur op wat ik zie en of het me raakt of niet.”

Het hoeft ook niet per se een probleem te zijn om als een tentoonstellingsmaker een eigen kunstwerk uit te kiezen - het kan zelfs noodzakelijk zijn, als het werk het overkoepelende verhaal van de tentoonstelling maar ondersteunt. Een kunstenaar en een curator lijken meer op elkaar dan Krabbé lijkt te denken: beiden vertellen een verhaal, met een kunstwerk of met een selectie kunstwerken. Had Krabbé zich maar wat meer curator gevoeld. Nu krijg je de indruk dat de bekende kunstenaar vooral is gebruikt als uithangbord.

Op het kruispunt van twee lanen is een serieuze beeldentuin verzezen